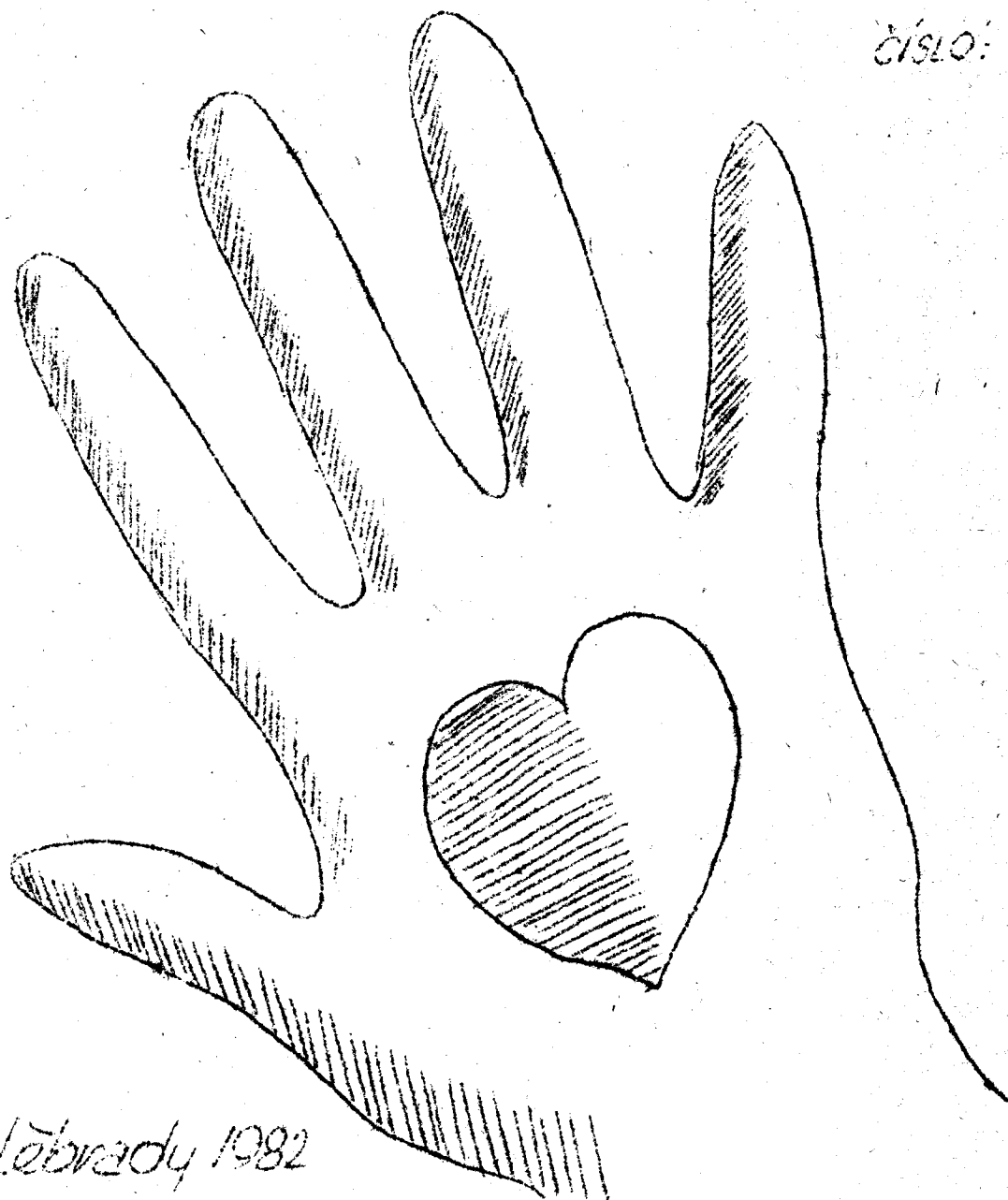

X. ROČNÍK MLADÉHO AMATÉRSKÉHO DIVADLA

ZPRÁVY

ČÍSLO: 4

Poděbrady 1982

Podněty z diskuse

Tak už jsme zase tady. Festival mladého amatérského divadla vstoupil včera do druhé poloviny. Věříme, že i všechna další představení budou cenná pro všechny účastníky, že jim pomohou objevit krásu a hloubku divadla.

Vraťme se však ještě k nedělnímu dopolední v malém sále, kde se členové souborů a seminaristé setkali s odbornou porotou. Hodnotila se sobotní představení a celá diskuse vyzněla jako užitečná výměna názorů na úroveň a poslání amatérského divadla v dnešní době. Dejme slovo několika hlasům.

Na začátku se řeč točila kolem představení pražské Lamy, přesněji řečeno kolem první z Mrožkových aktovek Lišák aspirant, kterou diváci viděli předcházející večer. Porota i účastníci velice ocenili hlavně herecký výkon Pavla Lišky, hlavního a také jediného představitele první aktovky. Cenili si především jeho technické vybavenosti pro náročnou roli, ale ozvaly se i hlasy, žádající větší naléhavost a přesnější gradaci celého výkonu.

I u aktovky druhé - Na širém moři - se vysoce hodnotily herecké výkony všech představitelů, ale "mohlo se i víc." Dejme slovo některým diskutujícím.

Jiří Langer, režisér souboru Lampa Praha :

Někomu se může zdát Mrožkův text příliš literární. Možná tomu tak je, možná jsme se i my drželi příliš "při zdi" anebo

naopak. Osobně si myslím a řekli jsme si to i při zkouškách, že je nutné text ozvláštnit hereckými prostředky - ne ve smyslu "dopisování", ale spíše dokonalého vyjádření situací, v nichž se postavy nalézají. Hovořil ke mně jako vnitřně naléhavá záležitost, s níž se především chci vyrovnat sám. A tuto naléhavost mám za povinnost přenést i na herce.

Rudolf Felzmann, režisér Divadla pracujících v Mostě :

Myslím si, že nás diskuse trošičku zavádí na nesprávnou kolej. U tohoto typu dramatu přece nezáleží na tom, nakolik se herec vnoří či nevnoří do postavy, jde spíš o výsledný účín na diváka. Čím oprostěněji a prostěji se mi věci sdělují, tím víc jsem ochoten poslouchat. Pavel Liška mi jako divákovi říkal určité věci a podle míry jeho osobního hereckého nasazení jsem za ním "šel". To, o čem hovoříme, je záležitost temporytmu představení.

Jiří Weinberger, Praha :

Divadlo tohoto typu by se nemělo dělat jako legrace, jako anekdota. To znamená, že je zbytečné ho /jako u druhé aktovky/ příliš umocňovat režijními nápady. Jde spíš o přesnost a rytmus tvaru.

Antonín Bašta, režisér Malého divadla České Budějovice :

Jsem už také pamětník. Mrožka, a právě aktovku Na širém moři jsem viděl asi před dvaceti lety v podání brněnského špičkového amatérského souboru třikrát. Několik situací z vašeho představení mi také přišlo jako zbytečně hrané a málo oprostěné.

Typ absurdní dramatiky chce racionální a věcný přístup ve všech složkách. Ten jsem někdy postrádal. Ale scény, které mě přinutily se usmát a současně mě při nich mrazilo v zádech, vaše představení dokonale obhájily.

Dále se se zaujetím diskutovalo o dvou představeních vodňanského souboru Šupina, který uvedl Ostrovského komedii Kdo hledá, najde a Mušketýry po třiceti letech od bulharského autora Valeri Petrova.

Jan Pavlíček, režisér souboru Jiří v Poděbradech :

Vše, co jste předvedli na letošním ročníku FEMADU, bylo do Poděbrad vybráno záměrně. Abychom si mohli pohovořit o práci vašeho kolektivu, který je pro nás jedním z kmenových účastníků přehlídky už po několik let. Sám mám z vašich vystoupení pocit, že v dobře zaběhaném stroji něco trochu skřípe, že od nalezení určité osobité formy výpovědi jste přešli k rutinně, že vaše inscenace si začínají být příliš podobné. Zdálo se mi to hlavně u Mušketýrů, u Ostrovského byla ochuzena struktura klasické komedie ve prospěch jednostranného zdůraznění typového herectví.

Jarmila Černíková-Drobná, dramaturg SKKS Praha :

Je-li mi na začátku představení hozena vizitka - jedu po ní. Na začátku vašeho Ostrovského byl živý obraz. Postupem doby mi došlo, že veškeré úsilí asi zůstalo jenom u té úvodní vizitky. Návnada na začátku - pak už nebylo o čem hrát. Mluví tak proto, že já i všichni ostatní členové lektorského sboru

máme za soubory odpovědnost, cítíme otecko-mateřskou starost o jejich osudy. Mladý kolektiv divadelníků se schází víceméně náhodou a většinou zpočátku mívá úspěchy. Pak přijde zlom a je nutné si říci, jak dál. Máte to stejné jako u profesionálního divadla. Herečka může být milou roztomilou naivkou do určité doby, do určitých let. Nepřehraje-li se na charaktery, je to její tragédie. Je stále roztomilá a milá - a nikoho to už nezajímá. Rozhodnutí jak dál, závisí tedy jenom na vás. Každý soubor se do této situace dostává, ale ne každý si v ní ví rady.

Alena Urbanová, Praha :

Vaše představení Ostrovského považuji za takovou zdravou bouli na čele souboru. Vymstilo se to, co nebylo uděláno už na začátku : dobrá dramaturgická příprava. Protože /a to se musím klasiků zastat / forma i obsah jsou dány a jedná se o to, jak je naplnit. Ke každému materiálu existuje různý přístup, ale ke klasickému jen ten, který bude znamenat "dobré nakládání" a systematický výklad.

Gorkovský paradox

Svět rodiny Bezsemenovových před nás včera večer rozprostřel ve své inscenaci Gorkého Měšťáků soubor Divadla mladých z Vysoké Libně. O představení se dost diskutovalo. A právem. Úmysl byl jasný : nechat zaznít Gorkého řečí současného divadla. Proto také došlo k určitému posunu, situace se rozehrávaly v tempu a s napětím, nezůstal čas na zálibné kreslení atmosféry či prostředí. Hravost a dravost si tu podaly ruce - a obecenstvo reagovalo smíchem, zvláště obecenstvo mladé. Spousta tragicky vážných situací se v tomto vyostření najednou zlomila až do grotesky, postavy si hledaly své místo na scéně s razancí a do divákova vědomí se zapisovaly s nezmenšenou silou. Ona ta úpornost, celý ten boj o člověka jsou jakýmsi tragickým paradoxem tohoto typu dramatiky. V tomto směru se Vysoké Libně dílo podařilo. Nepodařilo se v této koncepci více nuancovat, obměňovat téma variacemi. Proto některé herecké výkony /zvláště mladších členů souboru / působily ploše a příliš jednoznačně, proto i celková výstavba představení měla několik povážlivých trhlin.

Pro každý soubor /amatérský či profesionální / je nastudování podobného titulu obrovskou prací. Bojem, do kterého ale stojí za to jít. Jeho výsledek nebude nikdy ani určitý, ani jistý.